

4. Малиновський В.Я. Державне управління : навч. посібник / В.Я. Малиновський. – Луцьк: Вежа, 2000. – 789 с.
5. Наумкин Ю.В. Взаимодействие органов внутренних дел с учреждениями массовой информации в борьбе с преступностью / Ю.В. Наумкин. – Ташкент, 1999. – 91 с.
6. Плішкін В.М. Теорія управління органами внутрішніх справ : підручник / В.М.Плішкін ; за ред. Ю. Ф. Кравченка. – К. : Національна академія внутрішніх справ України, 1999. – 702 с.
7. Уемов А.И. Вещи, свойства и отношения / А.И.Уемов. – М. : Изд-во Академии наук СССР, 1963. – 184 с.
8. Философский энциклопедический словарь. – М., 1983. – 751 с.
9. Юнін О. С. Зарубіжний досвід адміністративно-правового регулювання діяльності правоохоронних (поліцейських) підрозділів і можливості його застосування в Україні : монографія / О. С. Юнін. – Харків : НікаНова, 2015. – 456 с.

Стаття надійшла до редакції 6.11.2017

УДК 347.132- 058.55

***Манжула Андрій Анатолійович**
доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри галузевого права
Центральноукраїнського державного педагогічного
університету імені Володимира Винниченка*

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО ПРОСТУПКИ ПРОТИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

Розкрито поняття адміністративного процесу у контексті понять «публічний проступок» та «публічний процес». Окреслено шляхи вирішення деяких проблем у сфері підвищення ефективності діяльності суб'єктів провадження по справах про адміністративні проступки. Визначено особливості розгляду процедурних питань провадження у справах про проступки у сфері громадського порядку, правовий статус учасників. Визначено недоліки окремих матеріальних норм законодавства в цій сфері та надано конкретні пропозиції щодо його вдосконалення.

Ключові слова: провадження, громадський порядок, проступок, правопорушення, публічне право.

Manszhula A.A. CONCEPT AND CONTENT OF PROCEEDINGS IN THE CONTEXT OF PROMOTION AGAINST THE PUBLIC ORDER

It is explained the concept of the administrative process in the context of the concepts of «public offense» and «public process». It is outlined the ways of solving some problems in the sphere of improving the efficiency of activity of the proceedings in cases of administrative offenses. The peculiarities of consideration of procedural issues of proceedings in cases of misdemeanors in the field of public order, the legal status of participants. The defects of certain substantive norms of legislation in this area are identified and concrete proposals for its improvement are provided. Individual traits are inherent in the commission of misconduct against public order: it arises only in connection with the commission of a misdemeanor; for it inherent set by the legislation circle of subjects; Individuality of procedural acts, which are accepted during the proceedings; the application during this procedure of state coercion determines the high degree of formalization of the process; through this process, measures of responsibility are implemented.

Key words: proceedings, public order, offenses, misconduct, public law.

Постановка проблеми. У процесі реформування українського суспільства в умовах незалежності держави важливе місце посідає адміністративно-правова реформа, проведення якої є життєво необхідним внаслідок змін в економічному, соціальному та політичному житті країни. Особливої актуальності набуває вирішення проблеми щодо боротьби з проступками. Окреме місце серед них посідають проступки, що посягають на громадський порядок, які, з одного боку, є дуже близькими до ряду злочинних діянь, а з іншого боку – характеризуються латентністю, що, як уявляється, вказує на особливий їх статус щодо вироблення системи по їх подоланню.

На нашу думку, розгляд питання щодо провадження у справах про проступки проти громадського порядку є досить важливим, адже цей вид провадження набуває все більшого поширення та вимагає додаткового вивчення проблем і пробілів у чинному законодавстві. Глибоке дослідження проблем вдосконалення провадження у справах про проступки проти громадського порядку набуває особливого змісту й актуальності в умовах розбудови правової держави, приведення законодавства у відповідність із

міжнародними стандартами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі питання провадження у справах про проступки проти громадського порядку, активно досліджувалися вченими, зокрема В. Авер'яновим, О. Бандуркою, Д. Бахрахом, Ю. Битяком, Д. Калаяновим, С. Ківаловим, А. Комзюком, В. Колпаковим, О. Кузьменко, Т. Коломонець та ін. Водночас, окремі аспекти порушеної проблеми залишаються не розглянутими та потребують проведення спеціального дослідження.

Формування цілей статті. Метою статті є розгляд норм адміністративного законодавства, що визначає особливості провадження у справах про проступки проти громадського порядку, визначення прогалин законодавства в цій сфері та розроблення пропозицій щодо його вдосконалення.

Для досягнення поставленої мети передбачено вирішення *задач*, направлених на визначення коло учасників у справах про проступки проти громадського порядку, а також визначення особливості процедури розгляду даної категорії справ.

Викладення основного матеріалу. Основою нормативно-правового забезпечення правової діяльності органів державної влади є ті положення, які містяться у нормативних актах, що регулюють здійснення адміністративно-процедурних дій. Ці дії поділяються на внутрішньосистемні (ті, які регулюють відносини між членами певного органу, установи, відомства) та зовнішньосистемні. Зовнішньосистемні відносини передбачають стосунки між державними органами та іншими особами (фізичними та юридичними).

Законодавство встановлює сферу дії органу, взаємодію з іншими державними і недержавними організаціями, контрольні повноваження, юрисдикцію тощо. Адміністративні процедури – контрольні перевірки, адміністративне провадження, накладення покарання на особу, яка скоїла проступок – є базовими елементами публічної діяльності органів державної влади. В цьому контексті є хибним поняття адміністративного процесу, яке наводиться в Кодексі адміністративного судочинства України як таке, що звужує сферу адміністративного процесу. Так ст.3 Кодексу адміністративного судочинства України встановлює, що «адміністративний процес – це правовідносини, що складаються під час здійснення адміністративного судочинства» [1].

Починаючи з 1960 р. вчені роблять спроби розкрити поняття процесу та його структури. Це пов'язане з тим, що в спеціальній юридичній літературі дедалі ширше почали використовувати термінологію, яку застосовували переважно лише в працях з кримінального і цивільного процесів. Йдеться передусім про такі поняття, як «процес» і «провадження», точне визначення змісту яких необхідне тому, що є різні думки про їх співвідношення. В адміністративно-правовій літературі відомі два погляди щодо поняття адміністративного процесу: його розглядають у вузькому і широкому розумінні [2, с.315-316].

Представники вузького розуміння процесу, яке дістало назву «юрисдикційної концепції», розглядають процес як юрисдикційну діяльність органів державного управління, що має своїм завданням лише вирішення спорів та застосування у випадку необхідності заходів публічного примусу, тобто публічний процес трактується аналогічно до судового процесу.

Найширше цю концепцію розвинула Н.Г. Саліщева. Спочатку вона була прихильником широкого розуміння адміністративного процесу [3, с.136], проте згодом дійшла висновку, що розширене тлумачення адміністративного процесу не є доцільним, оскільки при цьому організаційна діяльність апарату замінюється адміністративним процесом, що може привести до ототожнення цих двох явищ. Автор визначає процес як «регламентовану законом діяльність по вирішенню спорів, що виникають між сторонами публічних правовідносин, які не перебувають між собою у відносинах службового підпорядкування, а також у застосуванні заходів публічного примусу» [4, с.12]. Н. Г. Саліщева розмежує поняття «процес» та «провадження», визначаючи процес як вужче поняття порівняно з провадженням, а його зміст прирівнює до понять «цивільний процес» і «кримінальний процес».

Провадження, на думку Н. Г. Саліщевої, охоплює всі сторони діяльності державного апарату, починаючи від підготовки і видання актів управління і закінчуючи матеріально-технічними діями. Воно охоплює широке коло суспільних відносин у сфері державного управління і за своїм змістом може бути поділене на три види: а) провадження, пов'язане із здійсненням завдань внутрішньої організації апарату управління; б) провадження, що опосередковує взаємовідносини даного державного органу з іншими державними органами, установами, підприємствами, які не входять в його систему; в) провадження у справах, пов'язаних з відносинами між громадянами чи громадськими організаціями та виконавчо-розпорядчими органами. Різниця між процесом і провадженням полягає також у тому, що провадження регулюється за допомогою організаційних норм, які становлять певну групу норм матеріального адміністративного права [4, с.9]. Подібних позицій додержуються М. І. Піскотін, В. С. Тадевосян, А. А. Мельніков, А. А. Дьомін [5, с.18]. А. Ю. Якімов також розглядає процес як юрисдикційну діяльність, однак зазначає, що юрисдикційний процес – це сукупність юридичних дій, що торкаються розгляду й вирішення справ про проступки проти громадського порядку, а юрисдикційне провадження –

це нормативно встановлений порядок і форми здійснення вказаних дій, а також юридичні форми результатів відповідних процесуальних дій [6, с.3].

Більш правомірною видається думка Г. І. Петрова, С. С. Студенікіна, Ю. М. Козлова, Ц. А. Ямпольської, В. М. Манохіна, А. Є. Лунева, А. П. Коренева, В. І. Попової, Д. Н. Бахраха, В. Д. Сорокіна, які розглядають адміністративний процес як державну виконавчо-розпорядчу діяльність у вирішенні будь-яких індивідуальних, а не лише юрисдикційних справ.

Г. І. Петров та В. Д. Сорокін визначають адміністративний процес як урегульований правом порядок вирішення індивідуально-конкретних справ у сфері державного управління виконавчими і розпорядчими органами державної влади, а в передбачених законом випадках та іншими державними й суспільними органами, як діяльність у ході здійснення якої виникають суспільні відносини, що регулюються нормами процесуального права [7, с.277].

На думку А. П. Коренева, процес – це діяльність, що полягає в реалізації повноважень щодо здійснення функцій державного управління і застосуванню норм матеріального адміністративного права, яка проходить в порядку і формах, встановлених законодавством [8, с.66-67]. Д. Н. Бахрах вважає, що процес стоїть в ряду з такими юридичними процесами, як кримінальний, цивільний, законодавчий. З одного боку, він є видом юридичного процесу, тому йому притаманні всі його ознаки, проте, з іншого – це вид управлінської діяльності з такими властивостями: 1) він є різновидом владної діяльності суб'єктів виконавчої влади, у тому числі суддів, коли вони розглядають справи про адміністративні правопорушення, та прокурорів; 2) він спрямований на вирішення певних управлінських справ, досягнення юридичних результатів; 3) він урегульований нормами публічного права. Особливість адміністративного права як галузі, полягає в тому, що в ній співіснують матеріальні і процесуальні норми. Завдяки останнім управлінські процедури, реалізація виконавчої влади набувають більшої визначеності, науковості, стають більш демократичними. Отже, процес регулювання сприяє підвищенню ефективності владної діяльності. Державній адміністрації, за Д. Н. Бахрахом, доводиться використовувати владні повноваження під час вирішення найрізноманітніших справ [9, с.154].

О. В. Кузьменко визначає, що процес – це урегульована адміністративно-процесуальними нормами діяльність уповноважених суб'єктів, спрямована на реалізацію норм відповідних матеріальних галузей права в ході розгляду і вирішення індивідуально-конкретних справ [10, с.127]. Заслуговує підтримки позиція тих учених, які вважають, що адміністративний процес складається з низки проваджень [2].

Специфіка процесу полягає в тому, що він розглядається як єдине ціле за своїми завданнями та функціями і як сукупність окремих спеціальних проваджень, особливості яких визначаються змістом та характером відповідних правових відносин у галузях матеріального права [11, с.84]. Процес є сукупністю проваджень, провадження – видом процесу. При цьому, якщо процес – це поняття широке, яке охоплює юридично значущу діяльність публічної адміністрації, то провадження – це вже діяльність, пов'язана з вирішенням певної, порівняно вузької групи однорідних справ [10, с.128].

В. К. Колпаков визначає провадження як особливий вид публічної діяльності щодо вирішення справ певної категорії на підставі загальних та спеціальних процесуальних норм [12, с.334-335]. Т. О. Коломоєць зазначає, що провадження в справах про проступки проти громадського порядку – це особливий вид процесуальної діяльності, врегульована законом процедура вирішення окремої групи справ. Провадження в справах про проступки проти громадського порядку – це врегульована нормами адміністративно-процесуального права діяльність уповноважених органів, яка спрямована на притягнення до відповідальності осіб, які вчинили проступок проти громадського порядку [13, с. 205].

О. І. Остапенко, З. Р. Кисіль, М. В. Ковалів, Р. В. Кисіль вважають, що публічне провадження – це врегульований правом порядок вчинення процесуальних дій, що забезпечує винесення законного і об'єктивного рішення по індивідуальних справах про проступки проти громадського порядку, об'єднаних спільністю предмета (наприклад, порядок розгляду скарг громадян) [14, с.87].

Отже, провадження, на думку О. В. Кузьменко, це якісно однорідна група процесуально-процедурних дій з владної реалізації будь-яких відособлених матеріально-правових норм. Такі дії об'єднуються єдністю кінцевої мети, потребами професійної спеціалізації праці щодо правозастосування, міркуваннями щодо підвищення ефективності правового регулювання. Провадження з розгляду конкретної індивідуальної справи є первинним елементом структури публічного процесу. Кожне таке провадження є своєрідною «цеглиною» у фундаменті публічного процесу. Таким чином, публічне провадження – це вид процесу, який об'єднує послідовно здійснювані уповноваженим суб'єктом (публічною адміністрацією) процесуальні дії щодо розгляду та вирішення індивідуальних справ. Ієрархічно систему публічного процесу у загальному вигляді можна відобразити так: «публічний процес» - «публічне провадження» – «провадження з розгляду конкретної справи щодо проступку проти громадського порядку» [10, с.128-129].

Будь-яке провадження в справах про проступки проти громадського порядку складається з ряду

окремих операцій. Вивчення таких операцій у різних видах проваджень свідчить, принаймні, про чотири такі ознаки, які притаманні для них: вони здійснюються послідовно, тобто одна операція змінює другу, утворюючи своєрідний ланцюг дій; розташування операцій у цьому ланцюгу має не випадковий характер, їхня послідовність логічно визначена (винесення постанови у справі не може передувати такій операції, як складання протоколу про проступок); різним видам проваджень притаманні різні за характером і призначенням операції, різняться вони і за ступенем урегульованості процесуальними нормами; здійснення тієї або іншої операції у тому або іншому провадженні визначається процесуальними нормами і виступає як момент реалізації матеріальних норм права. Ці логічні та послідовно змінювальні одна одну операції прийнято називати стадіями провадження [10, с.130].

Діяльність учасників провадження в справах про проступки проти громадського порядку розвивається у часі як послідовна низка пов'язаних між особою процесуальних дій щодо реалізації прав та взаємних обов'язків. Увесь процес складається з кількох фаз розвитку, що змінюють одна одну, тобто – стадій. Під стадією провадження розуміють його порівняно самостійну частину, яка (поряд із загальними завданнями провадження) має властиві тільки їй завдання й особливості. Стадії різняться одна від одної особами, що беруть участь у провадженні, характером проваджуваних дій та їх юридичною роллю [15, с.10].

Стадії одних видів проваджень зафіксовані в нормативному порядку, інших – не зафіксовані й являють собою специфічний результат доктринального узагальнення чинних у тій чи іншій сфері правил. Отже, під процесуальною стадією слід розуміти відносно відокремлені частини провадження, які являють собою сукупність процесуальних етапів, спрямованих на досягнення локального завдання в рамках загальної мети вирішення індивідуально-конкретної справи.

Існує дуже багато точок зору правників щодо кількості стадій в окремих провадженнях, але це не має принципового характеру. Стадії можна подовжувати, можна дробити на окремі дії, називати основними або допоміжними, давати їм різні назви тощо. Провадження в справі про проступок вважається закінченим, якщо прийняте за нею рішення виконано у повному обсязі. З цієї точки зору законодавець передбачає відповідну гарантію реальності рішень, прийнятих адміністративно-юрисдикційним органом. Зокрема, постанова про накладення стягнення є обов'язковою для виконання державними і громадськими органами, підприємствами, установами, організаціями, посадовими особами [11, с.84]. При цьому кожна стадія спрямована на вирішення специфічного кола завдань і характеризується лише її притаманними особливостями. У сукупності всі стадії спрямовані на досягнення загальної мети та вирішення закріплених у законі завдань провадження [16, с.180].

Принципово важливим тут є те, що у підсумку стадії повинні повно і точно відобразити цілісну картину провадження як сукупність окремих дій або операцій, що здійснюються у процесі реалізації правових норм. Спільними для адміністративного процесу, а значить, і для кожного з проваджень є такі стадії: аналіз ситуації, в ході якого збирається, досліджується інформація про фактичне становище справи, реальні факти, існуючі проблеми. Ця інформація фіксується на матеріальних носіях у вигляді протоколів, довідок, схем, звітів тощо та лягає в основу рішень публічної влади; прийняття рішення (наказу, постанови, інструкції) у справі, в якій фіксується воля суб'єкта публічної адміністрації; виконання рішення [10, с.129].

У певних випадках визнається доцільним ускладнення процедури вирішення справ публічною владою в справах про проступки проти громадського порядку. Так, ряд проваджень має додаткові стадії: порушення справи та перегляд рішення (постанови) [10, с.130].

Кожна стадія має свої етапи, які наповнені діями. Етапи провадження – це сукупність послідовних процесуальних дій, об'єднаних єдиною проміжною метою на певному відтинку конкретного провадження. Дія провадження – це найменший структурний елемент процесу.

Провадженню про проступки проти громадського порядку притаманні індивідуальні ознаки: воно виникає тільки у зв'язку зі здійсненням проступку; для нього притаманне встановлене законодавством коло суб'єктів; індивідуальність процесуальних актів, які приймаються в ході провадження; застосування під час даного провадження заходів державного примусу зумовлює високий ступінь формалізації процесу; за допомогою цього провадження реалізуються міри відповідальності. Отже, провадження у справах про проступки проти громадського порядку – це нормативно-врегульована діяльність повноважених суб'єктів із застосування відповідальності за скоєний проступок, а також попередження порушень в сфері громадського порядку [10, с.130, 136].

Провадження у справах про проступки – є самостійним видом публічно-юрисдикційних проваджень. На нього поширюються всі загальні ознаки, властиві юрисдикційним провадженням. Водночас, основні відмінності провадження у справах про проступки стосуються характеристики суб'єктів, що уповноважені розглядати подібні справи, та змісту окремих стадій, з яких складається зазначене провадження [17].

Сьогодні проступки, що посягають на громадський порядок визначені в Кодексі України про

адміністративні правопорушення [18] в главі 14 «Адміністративні правопорушення, що посягають на громадський порядок і громадську безпеку»

На нашу думку, виходячи з розуміння громадського порядку як категорії, яка виступає як певна стійка система взаємопов'язаних і утворюючих цілісну єдність ознак-елементів, основу якої складають безпека та правомірна поведінка громадян в громадських місцях, громадський благоустрій, охорона громадського порядку спеціальними органами, проступки, що посягають на громадський порядок включають й інші склади окрім глави 14 Кодексу України про адміністративні правопорушення [18] Так, наприклад, стаття 89 КУпАП встановлює відповідальність за жорстоке поводження з тваринами, ст. 92 КУпАП – за порушення правил охорони і використання пам'яток історії та культури.

Отже, провадження у справах про проступки проти громадського порядку – це особливий вид процесуальної діяльності, врегульована нормами адміністративно-процесуального права діяльність уповноважених органів, яка спрямована на притягнення до відповідальності осіб, які вчинили протиправні діяння, що посягають на громадський порядок (тобто посягають на суспільні відносини, які складають режим життєдіяльності в державі, забезпечують недоторканність життя, здоров'я та гідності громадян, власності та умов, що склалися для нормальної діяльності установ, підприємств, організацій, посадових осіб і громадян).

Висновки. Необхідно зробити висновок, що публічний процес – це діяльність, яка здійснюється не лише в межах адміністративного судочинства. Адміністративні (управлінські) процедури можна поділити на дві великі групи за системними ознаками. Перша – внутрішньосистемні (організаційні, управлінські), друга – зовнішньосистемні (адміністративна діяльність). Контроль, облік, нагляд, планування, тощо – процедури (функції) які здійснюються як під час управління так і під час адміністративної діяльності.

Провадження по справах про проступки проти громадського порядку також є різновидом процесу, складовою частиною як правозастосовчої так і правоохоронної діяльності. Проводячи провадження по проступках проти громадського порядку уповноважені особи здійснюють ряд процедурних дій: огляд, затримання, обшук, тощо, які можна класифікувати як слідчі дії. Так само, під час провадження по справах одного з видів публічних проступків – можуть здійснюватись ці процедурні дії для встановлення вини державного службовця.

Список використаних джерел:

1. Кодекс адміністративного судочинства України : від 06.07.2005 р. // ВВР України. – 2005. – № 35-36.
2. Спільник В. А. Співвідношення понять «адміністративний процес» і «адміністративне провадження» // Вісник Львівськ. ун-ту. Серія юридична. – 2012. – Вип. 36. – С. 315-321.
3. Салищева Н. Г. К вопросу об административном процессе в СССР / Н. Г. Салищева // Вопросы административного права на современном этапе. – М. : Госюриздат, 1963. – С. 134-145.
4. Салищева Н. Г. Административный процесс в СССР / Н. Г. Салищева. – М. : Юрид. л-ра, 1964. – 158 с.
5. Демин А. А. Понятие административного процесса и Административно-процессуальный Кодекс Российской Федерации / А. А. Демин // Вестник Моск. ун-та. Сер. 11. Право. – 1998. – № 4. – С. 11-19.
6. Якимов А. Ю. Административно-юрисдикционный процесс и административно-юрисдикционное производство / А. Ю. Якимов // Государство и право. – 1999. – № 3. – С. 5-10.
7. Петров Г. И. Советское административное право / Г. И. Петров. – Л. : Изд-во Ленингр. ун-та, 1970. – 304 с.
8. Коренев А. П. Кодификация советского административного права / А. П. Коренев. – М. : Юрид. лит., 1970. – 134 с.
9. Бахрах Д. Н. Административное право : учебник для вузов / Д. Н. Бахрах. – М. : БЕК, 1997. – 368 с.
10. Кузьменко О. В. Адміністративно-процесуальне право України : підручник / О. В. Кузьменко, Т. О. Гуржій ; за ред. О. В. Кузьменко. – К. : Атіка, 2008. – 416 с.
11. Гусаров С. Особливості адміністративної юрисдикції та реалізації відповідних повноважень органами державного управління і посадовими особами в Україні / С. Гусаров // Право України. – 2009. – № 2. – С. 80-87.
12. Колпаков В. К. Адміністративне право України : підручник / В. К. Колпаков. – К. : Юрінком Інтер, 1999. – 736 с.
13. Адміністративне судочинство України : підручник / за заг. ред. Т. О. Коломoeць. – К. : Істина, 2008. – 216 с.
14. Адміністративне право України : навч. посібник / О. І. Остапенко, З. Р. Кисіль, М. В. Ковалів, Р. В. Кисіль. – К. : Правова єдність ; Всеукраїнська асоціація видавців, 2008. – 533 с.
15. Колпаков В. Теоретичний вимір законодавчого регулювання порушення справи про адміністративний проступок / В. Колпаков // Право України. – 2005. – № 2. – С. 10-14.
16. Бортняк Д. Характеристика провадження у справах про адміністративні правопорушення в умовах реформування адміністративного права / Д. Бортняк // Підприємництво, господарство і право. – 2009. – № 10. – С. 179-189.

17. Адміністративне право України. Академічний курс : підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). – К. : Юридична думка, 2004. – 584 с.

18. Кодекс України про адміністративні правопорушення : від 07.12.1984 р. // ВВР Української РСР. – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122.

Стаття надійшла до редакції 23.10.2017

УДК 342.922-056.26

Петков Сергій Валерійович
доктор юридичних наук, професор
Інститут права та післядипломної освіти
Міністерства юстиції України

Спицька Ліана Вікторівна
кандидат психологічних наук
Східноукраїнський національний університет
імені Володимира Даля

АДМІНІСТРАТИВНА ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

У статті досліджено напрями діяльності органів публічної влади в частині розгляду їх управлінської, публічно-сервісної, юрисдикційної та контрольно-наглядової складової. Визначено повноваження суб'єктів публічної адміністрації. Окреслено фундаментальні основи подальших кроків впровадження людиноцентристської ідеології в діяльності суб'єктів публічної адміністрації в частині пріоритетності публічно-сервісної складової в їх діяльності. Зазначено, що на сьогодні, головними характеристиками у розумінні адміністративного права мають стати не «управлінська», а тим більше «каральна» його функція, а такі нові функції, як правозабезпечувальна (пов'язана із забезпеченням реалізації прав і свобод людини) і правозахисна (пов'язана із захистом порушених прав). Саме дві ці функції найбільш повно відтворюють суспільне призначення адміністративного права в контексті адміністративної діяльності органів публічної влади щодо реалізації та захисту прав і свобод інвалідів.

Ключові слова публічна адміністрація, адміністративна діяльність, публічно-сервісна діяльність, органи виконавчої влади, ідеологія.

Petykov S. V. Spitska L. V. ADMINISTRATIVE ACTIVITIES OF BODIES OF PUBLIC AUTHORITIES: MODERN STATUS AND DEVELOPMENT PERSPECTIVES

The article examines the directions of activity of public authorities in the part of consideration of their administrative, public service, jurisdictional and control-supervisory component. The powers of the subjects of public administration are defined. The fundamental foundations of further steps to introduce people-centric ideology in the activities of the subjects of public administration in terms of the priority of the public service component in their activities are determined. It is noted that to date, the main characteristics in the understanding of administrative law should be not "managerial", and even more so "punitive" its function, and such new functions as law-providing (related to ensuring the implementation of human rights and freedoms) and human rights (related to the protection of violated rights). It is these two functions that most fully reproduce the public purpose of administrative law in the context of the administrative activities of public authorities in the implementation and protection of the rights and freedoms of persons with disabilities.

It is summarized that the administrative activity of public authorities in the direction of realization and protection of human rights and freedoms is regulated by the norms of administrative law state power, control, service activity of public authority, which is based on human centered ideology and is aimed at the establishment, implementation and protection of rights and freedoms of citizens.

Key words public administration, administrative activities, public service activities, executive authorities, ideology.

Постановка проблеми. Сьогодні слід констатувати що в адміністративному праві пострадянського періоду відбулись тектонічні зрушення. Від загального масиву адміністративного права відколовся цілий материк теорії державного управління. І це в той час коли саме відносини у державному управлінні є об'єктом дослідження адміністративного права. Але таке зрушення призвело і до інших